

Thi man er ikke en Gang kommet saa vidt med Hensyn til Spørgsmaalet om en Frihavn, at man er blevet enig om, paa hvad Sted, den skal ligge. Ulykfen er her den, at det er Indenrigsministeren, der er uindskrænket Herre over Kjøbenhavns Havn. Han har vel et Havneraad, men det er kun raadgivende, og Kommunalbestyrelsen har ikke Andet med Havnens Bestyrelse at gjøre end at vælge Medlemmer af Havneraadet. Nu er Ulykfen den, hvad der jo ligger i Sagens Natur, og det være ikke sagt til Forkleinselse for Nogen, at hverken den Mand, der udnævnes til Indenrigsminister, eller Indenrigsministeriets Embedsmænd kunne forudsættes at have nogen anden Kjendskab eller Kundskab til Havne i Almindelighed og Kjøbenhavns Havn i Særdeleshed, end den, de faae fra deres Underordnede, saaledes at Administrationen af Kjøbenhavns Havn kommer til at foregaa fra nedden og opefter. De Gæste, der ifølge deres Stilling nærmest skulle være Sagkundigemed Hensyn til Havnen, er Grosferersocietetets Komite. Indenrigsministeren har — jeg taler ikke om den nuværende høitærede Indenrigsminister, men om Indenrigsministre ganske i Almindelighed — gjentagne Gange spurgt om dens Mening, men kun for at gaa i en Retning, som var modsat den, han fik angivet af Grosferersocietetets Komite. Sagen med Hensyn til Kjøbenhavns Havns Udvikling fik sin Afslutning derved, at Indenrigsministeren ved Resolution af 25de April 1884 besluttede, at Udviklingen skulde foregaa Nord fra ved Anlægget af Kalkbrænderihavnen, og dette skete som sagt fik mod den Anbefaling, som Grosferersocietetets Komite havde givet Sagen. De havde nemlig anbefalet, at Havnens Udvikling skulde begynde fra den hidtilværende Havn og gaa mod Nord. Nu har man forespurgt Grosferersocietetets Komite om dens Mening angaaende Anlægget af en Frihavn ved Kalkbrænderihavnen, og man blev forbauset og misfornøiet med, at man har faaet en Erklæring af 22de December 1887, som ikke udtaler Begeistring eller Sympathi for Anlægget af en Frihavn ved Kalkbrænderihavnen, men har henvist til Muligheder, der kunne findes andre Steder og ønstede, før man bekvemede sig til at anlægge Havnen paa et saa ubequem Sted som Kalkbrænderiet, i alt Fald at faae undersøgt de Muligheder, der kunde findes andre Steder paa en grundig Maade. Forsaavidt er det altjaa ganske heldigt, at den høitærede Finantsminister nu har faaet bevilget en Sum, ved hvilken han kan lade iværksætte de Undersøgelser, der ere fornødne, og jeg har ingen Tvivl om, at de

Undersøgelser hurtig ville føre til, at man kommer til et Resultat, forsaavidt man finder, at man meget godt kan fride til Anlægget af et Frilager paa Kjøbenhavns Toldbod uden Hensyn til, hvilke Hensigter man maatte faae med Hensyn til Anlægget af en Frihavn senere. Forsaavidt kan jeg tiltræde Lovforslaget som det foreligger nu for dette Thing, og haaber, det maa gaa hurtig gjennem Landstinget. Der er, som Forholdene nu ere, som Sagen nu foreligger, ikke større Anledning til at komme nærmere ind paa en Diskussion om en Frihavn, om, hvilken Virkning den kan have for Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Handel i Almindelighed. Jeg tror, at man i Almindelighed gjør sig overdrevne Forestillinger om den Nytte, der for Kjøbenhavns Handel kan ventes af en Frihavn. Man henviser til Forholdene i Hamborg og til de store Offre, Byen Hamborg har gjort for at skaffe sig en Frihavn og undrer sig over, at der fra Kjøbenhavn og Kjøbenhavns Handelsstand ikke gjøres noget Tilsvarende, selv om det var ester en mindre Maalestok; men man glemmer ganske, at Hamborg eller Tyskland overhovedet ikke har den Institution, man kalder Kreditoplagsret, og som i mange Henseender — jeg siger ikke i alle Henseender — er langt bedre end en Frihavn; thi ved en Frihavn er man bunden til at henlægge sin Virksomhed paa det bestemt anviste Gæbet, medens man under Kreditoplagsinstitutionen kan lægge den paa det Sted, hvor man selv vil, nær ved Toldboden, fjernt fra den, Ost, Syd og Nord for den, kort sagt, hvor man vil, det kan ofte være ubequem at blive tvungen til at lægge den, hvor netop Frihavnen er anlagt. Smidlertid mener jeg, at selv med Kreditoplagsinstitutionens Bestaan er der nogen Mulighed aaben for den store Nytte, som menes at kunne høstes af en Frihavn, og det er ikke i mindste Maade min Mening, at man skulde undlade at søge en Frihavn tilveiebragt, men man skal vel vogte sig for at anse Ordet „Frihavn“ som et Trolldomsord, som kan skabe Handel og Velstand ved sit blotte Navn, thi en saadan stor Virkning venter jeg mig i alt Fald ikke af en Frihavn. Det kan ikke negtes, at Frihavnes Betydning er aftagen Aar for Aar i de senere Aar. Saalænge Frihandels-theorien var i Kurs i denne Del af Verden, var der flere Uygaber for en Frihavn, end der er nu. Efterhaanden som vore Naboer til alle Sider, alle de, med hvem vi ønske at træde i Handelsforbindelse, vise en kjendelig Tendents til at afgærde sig ved en Toldmur, en Tendents til kun at ville staa